

LOV og EVANGELIUM

Nr. 3

MARS 1997

33. årgang

Forlikt med Gud ved hans Sønns død

Rom. 5,10

Av Per Bergene Holm

Hele Bibelen vitner om at Gud krever offer for synden, han krever at synden blir sonet og gjort opp. Gud kan ikke tilgi synd som det ikke er gjort soning for. Det ville være å se gjennom fingrene med synden. Mange tenker at Gud ser på vår anger, vår bekjennelse eller bønn som vårt oppgjør, og så er Gud så god at han tilgir oss. Det som forløser Guds nåde og tilgivelse ligger da i vårt hjerte. Slik tenkte fariseerne også: Gud så til den oppriktige som ville leve med ham og som bekjente sine synder og da ville han gjerne tilgi.

Men å dømme slik er ikke å være god. Å tilgi på den måten er det samme som å se gjennom fingrene med synden, se bort fra den og ikke ta det så nøye. Slik tenker vi mennesker at Gud tilgir, men slik er ikke Gud. Gud krever fullkomment oppgjør. Gud krever fullkommen bot og fullkommen godtgjørelse. Han krever soning.

Ja, så søker mennesket med nedstemt mine, bot og ydmykhet å sone.

Men det holder ikke. Om jeg ble munk og pisket meg selv til døde, om jeg ga mitt legeme til å brennes, så gagnet det meg intet. Det er ikke noe offer som aktes hos Gud. Det aktes like lite som Kains offer (1. Mos. 4).

For Gud krever ikke bare et offer, men han krever et fullkomment offer for synd, et lyteløst offer. Alle forbildelege offer og tvetninger vitner om at Gud krever fullkommenhet og fullkommen soning. Det er ikke hvilket som helst offer Gud har behag i, kun det han selv har forordnet.

Hva er ditt offer for synden? Hva er det du bærer fram for Gud? Er det dine tårer, din bønn, din bekjennelse? Det forsmår ikke! Deg selv kan du bære fram som takkoffer, men du kan aldri forsone Gud med noe av ditt eget. Husk det når du ber om syndenes forlatelse. Hvor mye du enn legger ditt ansikt i folder og stemmer deg selv til andakt og gjør din røst full av salvelse, gråt og ydmykhet - om du kan gjøre inntrykk

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Fra fjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

på mennesker, så beveger du ikke Gud ved det. Han omstemmes ikke ved din fromhet eller ydmykhet. Men slik tenker vi så lett. Vi håper at det skal skape forsoning, at Gud skal bli mildere stemt - at han skal få et bedre inntrykk av oss og bli villig til å la nåde gå for rett.

Men her gjelder bare ett offer. Gud vil ikke ha noe av alt vårt skrik og skrål, om vi holdt på som ba'alsprofetene på Karmel. Det er bare ett offer som kan forsones Gud, det er det offer han selv har forordnet i Jesus Kristus.

Jesus ble født inn i verden for å være menneskeslektens stedfortreder, det fullkomne offer på menneskeslektens vegne - til å ta bort (sone) synden ved sin lidelse og død. Gud kan ikke forsones uten at synden skaffes bort. Og du kan ikke skaffe synden bort.

Det står om en i Bibelen som får den dom at han skal sitte i fengsel inntil han har betalt til siste øre - og gjelden var så stor at det innebar at han aldri kunne slippe ut (Matt. 18,21-35). Det er din situasjon også. Du har en ubetalelig syndegjeld innfor Gud. Da forstår du at dine botstårer ikke rekker langt. Det er ikke noe galt i å gråte, for all del, men Gud kan du ikke mildne med dine tårer. Det står om en som søkte velsignelse hos Gud med tårer, men han fikk det ikke. Det var Esau.

forts. side 16

JESUS KRISTUS - din stedfortreder

Av Lars Fossdal

Den som leser Bibelen vil se at det går en rød tråd gjennom alle dens bøker: Synd, dom og frelse, med Jesus Kristus som hovedperson. Alt i 1. Mosebok 3,15 leser vi om ham. Her kalles han "kvinnens ætt". Ordet "kvinnens ætt" sier oss at dette barnet er unnfaget uten mann. Jesus ble unnfanget av Den Hellige Ånd. Han er "kvinnens ætt". Det betyr at han er sant menneske uten menneskeslektens onde natur.

Profeten Jesaia, som levde ca. 700 år før Jesus ble født, skriver: "Se, en jomfru blir fruktsommelig og føder en sønn, og hun gir ham navnet IMMAMUEL (Gud med oss)". Denne profetien ble oppfylt da Jesus ble født. I Jes. 53,5 skriver han: "Men han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger; straffen lå på ham forat vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom". Denne profetien gikk i oppfyllelse da Jesus døde på korset. Som vi ser var ikke profetiene tomme ord. Den som studerer Bibelen, vil finne ut at den er sann og troverdig.

Jesus blir tydelig beskrevet i Mosebøkene, selv om det bare er skyggen av ham vi får se. Denne skyggen av Jesus kommer klart fram når vi leser om de

utallige lam som Israelsfolket ofret til soning for sin synd. Et lyteløst lam, som ikke visste hva synd og skyld var, ble tatt ut av fårehjorden og ofret i stedet for de skyldige.

Synden er din og min ulykke. Det erfarer vi. Selv om den kan gi oss en kortvarig nytelse, forsurer den livet for oss. Det blir strid, fiendskap og vondt både i hjemmet, på arbeidsplassen og i samfunnet. Synd betyr i Bibelen at vi ikke lever og er slik vi skal være, nemlig gode og fullkomne mennesker. I stedet er vi onde mot hverandre, vi baktales, lyver, er egoistiske, osv. Ja, mennesket kan gå så langt som til å drepe andre eller drive hor.

Dette er ille, men verre er det at Gud ikke tolererer dette. I himmelen blir alle våre gjerninger nedskrevet i bøker. En gang i fremtiden vil han kreve oss til regnskap for vårt liv.

Da kommer det ikke an på hva de andre har gjort mot deg, men du skal svare for hvordan du har vært mot dine medmennesker. Slik som du er i mot din neste, slik er du mot Gud. Hver enkelt skal svare Gud for seg selv. Alt det du har tenkt av onde tanker om andre mennesker, alle gale og onde holdning-

er og handlinger, ja, også forsømmelsene av å gjøre det gode, skal du da stå til rette for. Da vil dine gjerninger vitne om deg at du ikke var et godt menneske den tid du levde på jord. Bibelen sier at onde mennesker kommer ikke inn i himmelen, men at de skal gå fortapt.

Våre handlinger kan ikke gjøres om igjen. Fordi vi er syndere kan vi ikke forlike oss med Gud. Vi er ødelagt av synden. Vi elsker ikke Gud av hele vårt hjerte og tjener ikke ham av hjertets lyst, derfor blir alt det vi mennesker kan gjøre ufullkomment for Gud. Selv det beste og fineste et menneske gjør av seg selv, er syndig for Gud.

Det at Gud ble mennesket Jesus Kristus sier oss at livet ikke er slutt ved graven. I Jesus Kristus søker Gud opp oss fortapte syndere, for å frelse oss fra våre synder og fra dødens makt over oss. Det viser Guds kjærlighet til oss. Han ble et sant menneske uten synd, og i sitt menneskeliv ble han prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd. Han var som lammet i Det gamle testamente, uten lyte, derfor kunne han dø for andres synder og misgjerninger.

Vi skal igjen få feire og minnes påske og Jesu død for våre synder. Igjen skal vi få høre at Herrens dom, som skulle rammet oss, rammet den ene rene og skyldfrie. Den som tror på Jesus har fått sine synder betalt og utslettet. Synderen er i Jesus blitt forsonet med Gud. Det er Gud selv som ene og alene

har brakt forsoning til frelse for oss i Jesus Kristus.

Derfor kommer hver den som tror på Jesus, til himmelen. Syndere som tror på Jesus, blir fraregnet sine synder fordi Gud tilregnet dem Jesus. Samtidig blir de tilregnet Jesu lydighet og rettferdighet. Derved står de hellige og ulastelige for Gud.

Gud har i Jesus Kristus åpenbaret seg til frelse for deg og meg.

Forkaster du denne frelse, må selv stå til regnskap for ditt liv. Den lønn synden gir er døden, og da må du gå evig fortapt.

Kanskje har du begynt å frykte for døden og fortapelsen - og du lengter etter fred med Gud. Da skal du vite at det er Guds kall til deg. Da må du ikke la anledningen gå deg forbi. Gud kaller ikke alltid. Det er kun når Herren søker deg at du kan søke Gud. Når Herren ikke kaller deg lenger, vil du ikke mer være opptatt av din sjels frelse. Tenk om du skulle dø i en slik stilling! Da ville du lukke dine øyne opp i dødsriket og alt der få en forsmak på helvetes pine.

Derfor sier Skriften: "I dag om du hører hans røst, så forherd ikke ditt hjerte!" Vend deg til Jesus med dine synder og ta i mot løftet om den fullkomne frelse i Jesus.

Å, tenk om denne påsken kunne bli til frelse og nytt liv for deg. Da fikk Jesus deg som lønn for sin smerte. Forkaster du frelsen, blir påsken og dens budskap til dom og evig fortapelse for deg.

Påskemorgen Slukker sorgen, Slukker sorgen til evig tid: Den har oss givet Lyset og livet, Lyset og livet i dagning blid. Påskemorgen Slukker sorgen, Slukker sorgen til evig tid.

Redningsmannen Er oppstanden, Er oppstanden i morgengry! Helvede vredes, Himmelen gledes, Himmelen gledes med lovsang ny. Redningsmannen Er oppstanden, Er oppstanden i morgengry!

Sangen toner, Vår forsoner, Vår forsoner til evig pris; Han ville bløde For oss å møte, For oss å møte i Paradis. Sangen toner Vår forsoner, Vår forsoner til evig pris.

Bøtt er brøden, Død er døden, Død er døden som syndens sold! Nu ligger graven Midt i gudshaven, Midt i gudshaven i Jesu vold. Bøtt er brøden, Død er døden, Død er døden som syndens sold.

Se, i skarer opp vi farer, Opp vi farer fra grav i sky. Tungene gløder, Herren vi møter, Herren vi møter med lovsang ny. Se, i skarer Opp vi farer, Opp vi farer fra grav i sky.

(Sangboken nr. 673)

Det herlige åndelige lys

Ettersom forskjellen mellom lov og evangelium er et særdeles herlig lys, så tjener det til å dele (sondre) Guds ord på rett måte, og til å forstå og riktig utlegge de hellige profeters og apostlers skrifter. Derfor må dette lys bevares med stor omhu i menighetene, forat ikke lov og evangelium skal bli blandet sammen, og forat ikke evangeliet skal bli omgjort til en ny lov. For det ville fordunkle Kristi fortjeneste, og berøve de bedrøvede samvittigheter deres trøst som de har i det hellige evangelium når det forkynnes rent og klart. Og uten dette evangelium kunne de ikke holde ut i de dypeste anfektelser under lovens forferdelse.

(Fra konkordieformelen)

Bibelkurs i Peru

Helgen 7. - 9. mars blir det et nytt bibelkurs i Peru. Det er INEL-Peru som arrangerer kurset hvor alle lutherske kristne i byen Arequipa blir invitert. Jon Espeland blir med som taler på kurset. Han er ute på besøksreise på misjonsfeltet fra 28. februar til 10. mars 1997.

Er det like før Jesus kommer?

Av Sven A. Berglund

Vær tålmodige, så skal I vinne eders sjeler! Men når I ser Jerusalem bli kringsatt av krigshærer, da skal I vite at dets ødeleggelse er nær. Da må de som er i Judea fly til fjells, og de som er inne i byen, må gå ut, og de som er ute på landet, ikke gå inn i den; for dette er gjengjeldelsens dager, forat alt det som skrevet er, skal bli opfylt. Men ve de fruktsommelige, og de som gir die, i de dager! for stor nød skal være på jorden, og vrede over dette folk, og de skal falle for sverds egg og føres fangne til alle folkeslag, og Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger, inntil hedningenes tid er til ende. Og det skal skje tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene engstes i fortvilelse når hav og brenning bruser, mens mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som kommer over jorderike; for himmelens krefter skal rokkes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i skyen med kraft og megen herlighet. Men når dette begynner å skje, da rett eder opp og løft eders hoder! for eders forløsning stunder til. (.....) Men vakt eder at ikke eders hjerte nogen tid tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så hin dag kommer uventet over dere som en snare!

(Luk. 21, 19-28 + 34)

Å for et alvor når Jesus taler om sin gjenkomst. I Lukasevangeliet kap. 21, taler Jesus om å se tegnene som kommer foran hans gjenkomst. Og ikke minst taler han om hvor

viktig det er å være rede når han kommer. Folkene skal engstes i fortvilelse, mennesker skal falle i avmakt av redsel og gru for det som kommer, sier Jesus. Et eneste spørsmål blir viktig her: Hører du som leser til den flokken, den løste skare som venter på Jesus? Er du en som løfter ditt blikk opp fra jorden og grusen og nøden? Opp mot himmelen og lengter etter dagen, sammenlign vers 34.

Den som er forløst ved Jesu blod og som har opplevet gjenfødelsens under, dette at Helligånden møtte deg i Ordet, så åpenbarte Han Jesus, stedfortrederen, forsoneren, blodsbrudgommen Jesus for ditt sønderknuste hjerte. Den som har det slik, han og hun lengter, stunder, venter på Jesus og "det som kommer". Slike mennesker har trengsel her i verden, sier Jesus. Men Jesus sier noe mer nettopp til slike. "Løft eders hoder," sier han, "rett eder opp, eders forløsning stunder til." Hvem sier han dette til? Hvem skal oppleve forløsning og bli stående for menneskesønnen når han kommer? Jo, den som er løst fra jorden skal bli forløst den dagen.

*Frelseren kommer! Herlige sommer
Venter den trette, lengtende brud.
Da får hun stige Opp til Guds rike,
Iført det hvite, skinnende skrud.*

*Framfor Guds trone Bærer sin krone
Bruden som ventet, lengtet og led.
Lykkelig hjemme, Da skal vi glemme
Alt som på jorden trykket oss ned.*

I Hebr. 9,28 leser vi: "Kristus skal annen gang åpnebare seg til frelse for hver den som venter på ham." Så blir det ransakende spørsmål: Hva og hvem venter du på? Det er mye rart du kan vente på. Ja du kan ha store forventninger og bli både fortvilet og skuffet. Men den som venter på Jesus skal ikke bli skuffet. Det gjelder her i tiden når du venter på bønnesvar og Guds inngripen. Og det gjelder for evigheten og Jesu gjenkomst.

Nedtrådt av hedninger.

Men her i Lukas 21 leser vi om tiden før Jesus kommer som en vanskelig tid, en prøvelsens tid og frafallets tid. Ikke bare i folkelivet, men også i menigheten. Et ofte sitert vers finner vi her i Lukas. "Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger, inntil hedningenes tid er til ende," sier Jesus i vers 24. Dette ordet brukes nesten utelukkende på én måte. Men det er et profetisk ord.

Det er et profetisk perspektiv der oppfyllelsen lyser frem som flere forskjellige fjelltopper bak hverandre. Og her er tre tydelige slike oppfyllelser som vi ser i dette kapittels sammenheng.

For det første er det en oppfyllelse i Jerusalems ødeleggelse og tiden frem til 1948 og 1967. Men mye reformert forkynnelse ser ikke noe utover det. Men den andre oppfyllelsen er under Jerusalems siste store trengsel, den tid som skal forkortes for at om mulig noen skal bli frelst, så stor skal trengselen være for Israel og Jerusalem.

Men det er også en tredje fjelltopp. Og da er det Jerusalem, Sion som bilde på menigheten og de troende i den siste ventetida, siste nattevakt før Jesus kommer. Vi leser om en tilstand i den synlige menighet i den siste tid. Det skal skje et veldig frafall i denne siste ventetida. Det vitner hele Guds ord. "Men da brudgommen gav seg tid, slumret de alle inn og sov," sier Jesus i Matt. 25,5. Hva er det? Jo, det er tidsånden og verdsligheten som trenger inn og sløver den åndelige slagkraft og dømmekraft hos den enkelte og menigheten. Guds folk slutter å leve i nød og åndens fattigdom. Og da slukner gløden, lengselen, avhengigheten av Jesus. Hjertets rettethet på Jesus blir byttet med andre ting. Og så blir den gode vokster tråkket

ned. Verdens ånd, fornuft og tanke får prege Guds folk og den synlige menighet. Det står så alvorlig i 2. Krøn. 36 om det frafall i Guds folk som førte til at folket ble bortført i fangenskap. "De forsyndet seg storlig og fulgte alle hedningefolkenes vederstyggelige skikker, og de gjorde Herrens hus urent..." "Hans hus" er menigheten, sier Det nye testamente. Og det står mere i 2. Krøn. 36 som du kan lese og ta lærdom av i vår tid og vår åndssituasjon. Hva skjer? Jo, det gamle korsets budskap, den trange fødsels port og den smale vei blir et anstøt. "En dårskap for de som går fortapt." Skal tro om det er en eller flere eller mange som leser disse ordene som er på vei mot fortapelsen, som ikke blir stående for Menneskesønnen? Det står så mange steder i Guds ord, så mange advarsler. Men forstår vi at ordet gjelder oss, her og nå? "Jerusalem", det vil si den troende menighet, skal ligge nedtrådt av hedninger, sammenlign 2. Krøn. 36,14 f.; Matt 24,9 f.; Joh. 16,1 f.; Ap.gj. 20,27-32; 2. Tim. 4,1 f.

I denne tid skal det skje tegn av mange slag, sier Jesus. Det blir kort sagt den store forandringens tid, slik vi vel har opplevd og mer og mer merker i vårt århundre.

Løft eders hoder.

Men vet du hva Jesus sier til sine når dette begynner å skje? Jo, han sier: "da rett eder opp og løft eders hoder for eders forløsning stunder til." Ventetida er brått slutt. Menneskesønnen kommer i skyen med kraft og megen herlighet.

I lignelsen om de ti jomfruer sier Jesus til slutt: "Våk derfor! For dere vet ikke dagen eller timen." Og her som flere andre steder nevner han det vi skal legge merke til i tiden når vi våker og venter. Du, det er trygt og godt å få gå til Guds ord. Det er lampen som skal lyse i nattens mørke helt til morgenen.

Midt i uro, mørke frafall, verdsliggjøring, trengsel, så står Guds ord like fast. Peter skriver til vekkelsesfolket i den første tid: "For ikke var det kløktig uttenkte eventyr vi fulgte da vi kunngjorde eder vår Herre Jesu Kristi makt og gjenkomst.... Og desto fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på som på et lys som skinner på et mørkt sted inntil dagen lyser frem...." 2. Pet. 1,16-21.,

Ja løft ditt hode Jesu venn, for Han kommer med forløsning!

Misjonsarbeidet i Peru !

Radiostasjon i Peru:

"Og du skal tale mine ord til dem enten de hører eller lar det være; ..."

Det har lenge vært samtaler mellom den nasjonale kirken i Peru (IN-EL-Peru) og Lekmannsmisjonen om eventuell støtte til en kristen radiostasjon i byen Arequipa. De nasjonale kristne har et stort ønske om å nå sine landsmenn via radiobølger. Dette er noe de har arbeidet for gjennom flere år. Det har vært en gammel drøm å få sin egen evangelisk-lutherske radiostasjon.

Mellombølgesender

For et par år siden kjøpte kirken inn utstyr til en mellombølgesender. Denne har vært i drift periodevis under svært enkle forhold. Bl.a. har sendeantennen vært en ledning som har vært strekt ut mellom to provisoriske master av ekualyptustre.

Men til tross for enkel teknikk har radioprogrammene nådd ut til ca. 1 million mennesker og kirken har fått mye god respons på pro-

grammene. Dette har gitt mot og oppmuntring til å fortsette med radioarbeid. Programmene produserer de nasjonale evangelistene selv.

Farer i radioarbeidet

I Lekmannsmisjonen har vi vært usikre på om vi skal satse på radio. Det skal ikke legges skjul på at vi generelt er skeptiske til radioarbeid fordi mye av det vi har sett på den fronten har vært heller dårlig etter vår mening. De fleste kristne nærradioer her hjemme har vært pådrivere når det gjelder verdsliggjøring innen musikk og virkemidler. Vi tror dette har vært mer til skade enn til gagn for Guds rike. Radioarbeidet har på mange måter gått foran og banet vei for moderne musikk og drama som i dag har funnet veien inn i kirke og bedehus.

I seg selv ser vi på radio som et stort og tjenlig redskap for forkyn-

nelse av Guds ord. Men det er et farlig redskap dersom sjelefienden får makt og innflytelse over programinnholdet. Nå tror vi nok at mange er i god mening når de bruker verdslige virkemidler i radioarbeidet. De tenker at de på den måten skal vinne sympati for kristendommen blant verdens mennesker og forkynne evangeliet for dem på moderne vis. Men resultatet av en slik tankegang ser vi klart: De kristne blir verdsliggjort, verden vinner hjertene, skille-
ne viskes ut og almenreligiøsiteten tiltar. Vi ser med sorg på denne utviklingen.

I samsvar med Guds ord.

Hvis Lekmannsmisjonen skal drive radioarbeid er det avgjørende for oss at radioen blir brukt i samsvar med Guds ord. Vi ønsker ikke andre virkemidler i et radioarbeid enn det vi bruker i våre møter, dvs. bibelsk forkynnelse og enkel, oppbyggelig sang. I et radioarbeid vil vi ikke legge til grunn lytterundersøkelser eller folks mening om programinnholdet. For oss er det viktig hva vi sender, ikke hvor mange som lytter. Om vi bare hadde én lytter av en million potensielle ville vi likevel ikke gå på akkord med innholdet. Vi vil være tro mot Han som sendte oss med sitt ord og ba oss forkynne evangeliet. Det er vårt

oppdrag og vår hjertetrang! Så tror vi likevel at mange vil lytte og de som lytter vil få himmelbrød.

Plattform

Disse tingene har vi samtalt om med kirken i Peru og samtalene har munnet ut i en plattform for radioarbeidet som vi i Lekmannsmisjonen kjenner oss trygge på. Evangelist Eusebio Alvis er ansatt som redaktør. Han og de andre evangelistene produserer programmer hvor de daglig får forkynne Guds ord ut over eteren. Som motto for radiostasjonen har vi satt verset fra Esekial 2,7: *"Og du skal tale mine ord til dem enten de hører eller lar det være; ..."*

Redskap til sjelers frelse

På dette grunnlag har Lekmannsmisjonen gått inn i radioarbeid i Arequipa. Vi vil be våre venner være med å huske dette arbeidet i bønn til Gud. Be om at det må være et redskap til sjelers frelse og at Gud må bevare kirken i Peru fra fristelsen til å sende det folket vil ha. For likesom Moses vil de alltid stå under press fra folk som "er inderlig leie av denne usle mat." (4. Mos. 21,5).

JE

På vei til Damaskus

Av Jon Espeland

I kapittel 9 og 22 i Apostlenes gjerninger leser vi om Paulus da han som ung fariseer var på vei til Damaskus. Paulus fnyste av trussel og mord mot Herrens disipler. Han gikk til ypperstepresten og utbad seg fullmakt til å føre bundet til Jerusalem dem han måtte finne av menn og kvinner som hørte Veien til.

Hørte Veien til

Det står så fint at de "hørte Veien til". Jesus kaller seg selv for veien i Joh. 14,6. Å si at de hørte Veien til betyr altså at de hørte Jesus til. Jesus og Veien er én og samme ting. Bare den som vandrer på Veien kommer frem til målet. "Ingen kommer til Faderen uten ved meg," sier Jesus.

Paulus derimot var en motstander av Veien, altså av Jesus. "Dere står alltid Den Hellige Ånd imot," sa Stefanus til sine mordere. Blant dem satt Paulus. Han stod Guds Ånd imot. Han bekjenner om seg selv at han var en spotter og forfølger og volds mann (1. Tim. 1,13).

Møter Veien på veien

Paulus gikk på feil vei. Det er underlig å lese om Paulus som var på vei til Damaskus for å arrestere dem

som hørte Veien til og så møter han selv Veien midt på den avvei han befant seg. Jesus åpenbarer seg for ham i et sterkt lys fra himmelen. "Jeg er kommet som et lys til verden," sier Jesus i Joh. 12,46. Paulus fikk møte og se dette lyset. Det var ikke planlagt og det var langt fra fortjent. Paulus hadde tvert i mot fortjent å bli værende i mørket, ja blitt overgitt til mørkets makt. Selv sier Paulus at han forfulgte Guds menighet og forsøkte å utrydde den, men at Gud kalte ham ved sin nåde og bestemte å åpenbare sin Sønn i ham (Gal. 1, 13-16). At Paulus fikk møte Jesus på vei til Damaskus skyldtes utelukkende Guds store og uforskyldte nåde.

Ingen selvfølge

Slik er det ennå i dag. Det er ingen selvfølge å få møte Jesus eller å høre Veien til, selv om vi lever i en tid hvor dette fremstilles som en selvfølgelighet. Det er lite undring i dag over at "han kalte meg i nåde som gikk på syndens veg." Derimot er det mye lovsang om Guds altomfattende kjærlighet som frelser og inkluderer alle som selv bestemmer seg og vil. Den hellige undring ser ut til å måtte vike plassen for den

freidige lovsang. Der undringen, takken og selvransakelsen uteblir, der overtar selvsikkerheten, selvfølgeligheten og annonsert lovsang!

Nådens utvelgelse

Etter at jeg selv ved Guds nåde fikk se inn i evangeliets lys, har jeg alltid likt å lese om Paulus' opplevelse utenfor Damaskus. Du og jeg kan ikke sammenligne oss med Paulus, verken når det gjelder hans fortid som volds mann eller hans høye apostelkall. Men nådens utvelgelse er den samme for meg og deg og Paulus. Veien til frelse er den samme. Og veien heter Jesus. Paulus ble, i åndelig forstand, tvunget inn på den Veien som han forfulgte. Han hadde ikke tenkt å gå den veien. Ikke på noen måte. Tvert imot gikk han på en annen vei, den som heter gjerningenes vei. Den kalles også egenrettferdighetens vei og lovens vei. På den veien hadde Paulus tenkt seg til himmelen. Og de som går på den veien ser det som en nødvendighet å forfølge dem som hører Veien, dvs. Jesus til. Slik er det også i dag i åndskampen.

Møtte Jesus

Men så skjer det et under i Paulus' liv. Det himmelske lys bryter inn i hans liv. Han får se noe han før ikke så, - nemlig at han er fortapt på sin vei, at det er en vrang og villfa-

ren vei som fører til et helt annet mål enn himmelen. Han står plutselig ansikt til ansikt med Jesus. Da skjer det noe i Paulus' liv. Han går fortapt. Og han får bruk for noe han aldri før hadde bruk for, - det er en stedfortreder.

Måtte velge Jesus

"Jeg var fortapt og så ingen vei, da frelste blodet," synger vi i sangen. Paulus så en vei før sin omvendelse. Han så lovens vei og på den gikk han frimodig og selvsikker. Så stod han plutselig for Jesus og så ingen vei, - men da så han Veien. Da hadde ikke Paulus noe valg. Han måtte velge Jesus, for Jesus hadde utvalgt ham til frelse. Da var Paulus kommet inn på den vei han før forfulgte. Fra da av ble Paulus forfulgt og han måtte lide meget ondt. Men hele hans liv er en takkesang og en lovsang til "han som trøster oss i all vår trengsel, for at vi skal kunne trøste dem som er i all slags trengsel, med den trøst vi selv blir trøstet med av Gud. For likesom Kristi lidelser kommer over oss i rikt mål, så er også vår trøst rikelig ved Kristus." (2. Kor. 1, 4-5)

*Meg til frelse jeg intet vet
Uten deg, Guds lam,
Ene i din rettferdighet
Skjules all min skam.*

§ 43. Hva er følgen av menneskets fall i synd?

Her nevnes det bare generelt, at **Gudsbildet ble ødelagt**. Det falne, naturlige menneske er ikke det Gudbilledlige menneske. Synden kom inn i verden og fortsetter i menneskenaturen som **syndighet** og **arvesynd**. Synden er medfødt hos mennesket og ligger i selve dets natur.

Og med synden kom **døden** inn i verden. Fra nå av hersker døden over mennesket, hele tilværelsen er underlagt dødens krefter.

Også **lidelsen** kom inn i verden som følge av synden.

Disse fire kjensgjerninger: Tapet av Gudsbildet, arvesynden, døden og lidelsen, er i en sum syndens hovedfølger.

1 Tapet av Gudsbildet. Det betyr ikke at mennesket har opphørt å være et "jeg" (en personlighet). Mennesket er et menneske også etter syndefallet. Det mistet ikke sin særstilling som menneske i skaperverket.

Tapet av Gudsbildet består i at menneskets personlighet er blitt forandret overfor Gud. Dermed får menneskets personlighet et helt annet etisk innhold enn det opprinnelig hadde. Ved syndefallet fikk mennesket en ny grunnholdning (grunninnstilling, hjertebeskaffenhet). Det

Gudbilledlige menneske er **Gudtilvendt**, mens det falne menneske er **Gud-fravendt** (Gud-fremmed).

Fra å være Guds venn, ble mennesket Guds fiende. Gud-sympatien hos mennesket er blitt Gud-antipati. Det naturlige mennesket kjenner samhörighet med synden, mens Gud blir en fremmed.

Denne menneskets grunninnstilling kalles i Skriften for **hjertet**, og derfra utgår synden (Matt. 15,19): "Fra hjertet kommer de onde tanker: mord, hor, tyveri, falskt vitnesbyrd, osv."

"Synd er lovbrudd" (1. Joh. 3,4). Og "loven er åndelig" (Rom. 7,14), det betyr at den kan bare oppfylles med hjertet. Liksom lovoppfyllelsen bare kan springe ut fra hjertet, så kan lovbruddet også bare springe ut fra hjertet.

I hedenskapet kalles legemet det egentlige onde og sjelen det egentlige gode. Dette er stikk i strid med Bibelens ord. Når Rom. 7,23-24 sier at legemet er syndens sete, er det bare i den grad som legemet er redskap for sjelen. Bibelen fremstiller aldri legemet som opphavssted for synden, men som stedet hvor synden springer ut fra hjertet og utfolder seg.

Syndefallet kan naturligvis ikke

oppheve at vi er skapt av Gud. Det falne mennesket og dets etterkommere er Guds skapninger, og ikke djevelens skapninger. Når Skriften sier i Joh. 8,44: "Dere har djevelen til far", tenkes det ikke på skaperforholdet, men at mennesket er under djevelens makt og må gjøre hans vilje så lenge det ikke er frigjort av Jesus ved troen på evangeliet.

I Rom. 3,9-20 finner vi samlet en rekke av Skriftens vitnesbyrd om det falne mennesket. Det er slik det naturlige menneskets etiske og religiøse beskaffenhet har avslørt seg ved sin holdning og innstilling til den historiske åpenbaring av den treenige Gud. Da er det historisk og psykologisk sant at "alle er avveket, alle er ugudelige, ingen er forstandige, ingen søker Gud, ingen gjør noe godt, gudsfrykt finnes ikke for deres øyne".

Tidligere (§ 28) er det nevnt at menneskets Gudbilledlighet kommer til uttrykk på en tredobbel måte. 1) I menneskets individuelle forhold til Gud. 2) I menneskenes innbyrdes forhold som mann og kvinne. 3) I menneskets forhold til skapningen. Tapet av Gudsbildet kommer til uttrykk nettopp i disse tre henseender.

Den individuelle side ved Gudsbildet er gått tapt på den måten at i stedet for å være rettet på Gud, er

mennesket blitt rettet på seg selv. Det er blitt **selvisk**. Ikke Gud, men mennesket selv er sentrum for dets liv. Alle ting blir orientert og bedømt i forhold til det selv, og ikke i forhold til Gud.

Den sosiale siden ved Gudbilledligheten er gått tapt på den måten at den utfoldelse av personligheten som Gud hadde tenkt i forholdet mellom mann og kvinne, overhodet ikke frembyr seg som noe attråverdig mål for det naturlige mennesket. Tvekjønnetheten dominerer det falne menneske som **seksualitet**. Seksualiteten bli mål og ikke middel. Derfor har ekteskapet for den ugifte lett for å fortone seg som en lyststand og for den gifte som en slavestand. Der seksualiteten forvilles og intensiveres, blir den perversitet.

På liknende måte er også den **kulturelle side** ved Gudsbildet gått tapt. Menneskene bruker kulturmidlene til å herske over hverandre i stedet for å herske over naturen og nyttiggjøre seg den. I samme grad som menneskene mister evnen til å beherske seg selv, får det trang til å herske over andre. Det fører til at kulturmidlene blir brukt til krig, ødeleggelse og undertrykkelse, til å volde nød og ondt, istedet for til det som er nyttig og gagnlig.

Skriften sier klart at mennesket

kommer til å gjøre fremskritt like til jordens ende i det å underlegge seg jorden og beherske naturlovene. Men jo lenger menneskene kommer i dette, desto vanskeligere og farligere blir det å være menneske på jorden.

2 Vi nevnte **arvesynden** som den annen følge av syndefallet. Skriften lærer at på grunn av fallet går synden i arv blant menneskene. Hvert eneste menneske unnfanges i synd og fødes i misgjerning (Sal. 51,7). Det som er født av kjød er kjød (Rom. 8,7), det har kjødets art og vesen i seg, og det er Gudfiendtlig. Derfor er alle mennesker av naturen Guds fiender og vredens barn (Ef. 2,3).

Syndigheten arves fra mor og far sammen med alle andre egenskaper som arves. Derfor sier Skriften uttrykkelig at synden kom inn i verden ved **ett** menneske (Rom. 5,12 f.).

Arvesynden betyr at **alle** er ansvarlig for **én**, og **én** for **alle**. Dette er et forferdelig anstøt for det naturlige mennesket, som mener at enhver må ha nok med å være ansvarlig for seg selv.

Det er **Guds vilje og vesen** som kommer til uttrykk i at Gud skaper mennesket som en slekt. Det uttrykker hans hellighets avsky for synden og hans kjærlighet og nåde. Ved å

tilregne alle éns fall, åpnet Gud seg en veg til å gjøre **én** ansvarlig for **alle**. Slik forkynner Skriften både Adam og Kristus som stedfortredere i menneskeheten.

Adam er stedfortreder i syndefallet, mens Kristus er stedfortreder i forløsningens gjenopprettelse (tilregner alle den enes lydighet). Rom. 5,15-21 taler mer om dette.

Dette er uttrykk for selve Guds frelsesplan med menneskene. Å underslå denne sannhet er å underslå evangeliet. En riktig forståelse av det naturlige menneskes syndighet og arvesynden er nødvendig for å vinne frem til en riktig forståelse av evangeliet og rekkevidden av Jesu Kristi stedfortredergjerning.

Den **arvede synd** er altså selve syndigheten hos mennesket. Den er hjertets og viljens grunnretning bort fra Gud. Hos barnet er den ubevisst, mens hos den eldre er den "lønnlig brøst". Syndighetens ytringer er f.eks. selviskhet, kjødelighet, ond lyst, egoisme, hovmot. Syndigheten er opphavet til de konkrete synder. De enkelte konkrete synder er syndigheten i aktiv og konkret utfoldelse.

3 Som en tredje følge av synden nevnte vi **døden**. Skriften nevner tre følger av død: den åndelige, den

legemlige og den evige død. Døden er syndens lønn (Rom. 6,23).

Med **åndelige død** forstås den tilstand i vårt liv, i vår person, som er inntrådt med tapet av Guds bildet. Åndelig død er å være "død i synder og overtredelser, idet vi gjør kjødets og tankenes vilje". Derfor kalles det å bli omvendt og frelst for å gå over fra døden til livet (Joh. 5,24).

Med **legemlig død** menes den adskillelse i vårt personlighetsliv som inntrer ved at sjel og legeme skilles.

Ved den **evige død** forstås den endelige, evige adskillelse mellom Skaperen og hans skapninger, som inntrer ved Kristi gjenkomst og dom, og som rammer enhver som ikke ved troen har fått del i forløsningen i Kristus.

Med den evige død menes ikke eksistensens opphør, men en evig adskillelse fra Gud (Mark. 9,43-48). Den evige død er en evig eksistens utenom samfunnet med Gud.

Ordene Skriften bruker om denne tilværelse viser smerten og undergangen ved å være borte fra Gud. Jesus bruker ord som: "helvedes ild", "den evige ild", "stedet med gråt og tenners gnidsel", "hvor ormen ikke dør og ilden ikke slukkes", o.l.

Døden fremstilles i Skriften som et maktområde. Døden hersker over

menneskene (Rom. 5,14), og arter seg som en stadig degenerasjon (Rom. 1,18-32). Alt det menneskene gjør blir en forvrengning av slik det egentlig skulle være.

4 Med syndefallet kom lidelsen inn i verden. Gud forbannet jorden på grunn av menneskets fall (1. Mos. 3,17-18). All skapning ble underlagt forgjengelighet.

Derfor taler Skriften om **lidelse** i skapningens liv (Rom. 8,19-22) og om lidelse i menneskelivet.

Bibelen taler også om en lidelse som går over de kristne og menigheten på grunn av det anstøt verden tar av Kristus og evangeliet. Det kalles "å lide for Kristi skyld".

Utdrag av Øivind Andersens Troslære.
Tilrettelagt ved Lars Fossdal.

..... *forts. fra side 2*

Men så har Gud altså forordnet et offer, et fullkomment offer, et offer som tar synden bort. Dette offer er Guds egen Sønn. Det er ikke fordi lidelsen var så grusom eller døden så skrekkelig at den tar synden bort, men det er fordi Jesu død var en soningsdød.

Jesus døde for synden, *din* synd ble fordømt i Jesus. Gud dømte Jesus til død på grunn av *din* synd. Så alvorlig ser Gud på synden din.

Det skulle mer til enn tårer, selv ikke Jesu blodstårer i Getsemane kunne ta bort synden og forsone Gud. Guds egen Sønn måtte dø.

Noe annet offer for synd kjenner ikke Skriften. Er det ditt eneste offer? Er det Jesu blod som er din eneste tilflukt? Er det i det du tvetter deg? Eller er det selvrenselse du holder på med gjennom stadig nye beslutninger om forbedring, stadig ny bønn om forlatelse og løfte om bot og bedring? Syndenes forlatelse får du bare i Jesu blod. Lever du der?

Jeg har opplevd at mennesker, ikke minst unge, har blitt vakt under Guds ords forkynnelse. Predikanten har formant til omvendelse og oppgjør fra konkrete synder, og reaksjonen har ikke uteblitt. Mange har kommet i nød over sitt syndeliv, for de erkjenner at de har syndet, at de har gjort mye som er galt. De har bannet, levd i usedelighet, levd verdslig og egoistisk, forsømt bibellesning og bønn, gått lite på møter osv. Ja, så bekjenner de sine synder og kjenner seg lettet og glade. Nå har de endelig fått gjort opp. De kjenner seg visse på Guds tilgivelse, for de har jo gått til Jesus med sine synder. Med ett har de fått slik lyst til å lese i Bibelen og gå på møter. De ber og snakker med andre om det de har opplevd. Alt er blitt annerledes, alt er blitt nytt, kan de vitne.

Men hva skjer så? Jo, den første tidens friskhet taper seg snart. Snart sluntrer en unna bibellesningen igjen, og bønnelivet er ikke så sprudlende lenger. De gamle syndevanene kommer tilbake. Og så kommer tvilen. Var det ikke noe det en hadde opplevd likevel? Holdt det ikke? Ja, så søker en å oppleve det på nytt. Var det en spesiell predikant som virket, så søker en å få høre denne igjen og få hjelp av denne. Å, hvor mange er det ikke som holder på med dette.

Hva er det som er galt? Jo, de har aldri sett at frelsen er i Jesus, at de skal få ha sin frimodighet i Jesu blod. De har satt sin lit til sin synds-bekjennelse, sin opplevelse og den forandring som fulgte av den, den sjelelige kraft som sprang ut av oppgjøret.

Jeg vil ikke si noe galt om det å gjøre opp. Vi kommer ikke utenom det. Men du får ikke forlatelse fordi du gjør opp, og du er ikke frelst i kraft av den forandring som skjer i ditt liv.

Det er sant nok at det blir forandring der hvor en tar Guds ord på alvor, men den forandringen har ingen betydning for Guds nåde imot synderen, den frelser ikke! Da var det ikke av nåde. Og skulle det hvile på deg, så er forandringen altfor skrøpelig til å være noe å regne med.

Skulle du sitte fast her, så se på hva Jesus har gjort for deg. Han ble født inn i menneskeslekten for å være i ditt sted. Han bekjente *dine* synder som sine da han lot seg døpe ved Jordan og han bar *dine* synder på sitt eget legeme opp på korstreet. Da han døde, da døde dine synder, for å si det slik. For Jesus døde med synden, han bar den med seg. "Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot, og det tok han bort idet han naglet det til korset" (Kol. 2,14).

Jesu død er det fullkomne offer for synd. Så når synden plager deg og du mister motet, så tenk ikke at din bekjennelse og ditt forsett om forbedring skaper forsoning og gir velbehag hos Gud. Da vil du snart mistvile om Guds nåde, når du må komme for tusende gang med samme synden. Da er du redd at Gud ikke tror på deg lenger. Det gjør han ikke heller, og det har han aldri gjort. Og det var godt om du også mistet den troen!

Men du skal frimodig få tre fram i Jesu blod. Du skal få be om syndenes forlatelse for Jesu skyld. I hans blod er det soning og renselse. Og det er ikke soning bare for noen synder, bare for slike du har overvunnet eller bare for tenkte synder. Men det er soning for virkelige synder, for slike som du enda strever med og ligger under for.

Og det er ved denne soningen

Gud i himmelen er forlikt med deg. Det er bare fordi Jesus allerede har skaffet synden bort ved sin død, at Gud i det hele tatt kan ha med deg å gjøre. Og det er bare i kraft av denne soningen at du kan leve i det forlikte forholdet med Gud, aldri i kraft av noe annet. Ved dette offer er Gud forlikt. Synden er tatt bort og Guds vrede har blitt stillet.

Men utenfor dette offer er Guds vrede like reell, like virkelig som noen gang før.

Synes du at du ikke kan ha frimodighet som kristen, slik som du er? Du får det ikke til å være en kristen.

Du skal slippe å legge ditt eget kristenliv til grunn når du skal beregne Guds velbehag over ditt liv. Guds velbehag vinner du ikke ved ditt liv, det finner du bare i Jesus. Gud har fullkomment behag i Jesu liv og hellighet. Gud har gitt Jesus rett til å leve for sitt åsyn. Denne rett gir Gud til enhver som tar sin tilflukt til Jesus. "Alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn" (Joh. 1,12). I ham er du velbehagelig for Gud, hvor sort og syndig du enn er i deg selv.

Og først når du har din rettferdighet og hellighet i Jesus, kan du fritt og for intet gjøre godt. Bare da kan Gud også ha behag i ditt liv, når det leves uten tanke på fortjeneste eller ære, når all din ros er i Jesus.

Verdsliggjøring i Guds rikes arbeid

Skillet mellom den kristne og ikke kristne er for en stor del jevnet ut! - En av de største synder Guds ord nevner: - De kristne er jevnt og sikkert begynt å skikke seg mer og mer lik verden. Og vi har fått verden og dens innflytelse like inn i vårt kristelige arbeid. Mange ting som var utenkelig for en menneskealder siden, er ganske alminnelig i dag.

Tenk på all den verdslige musikk vi har på våre møter! De alvorligste ord om Jesus og hans død for våre synder, synges på de letteste revymelodier - i full valsetakt eller med jazz- og swing-rytmer og dertil svarende harmoniseringer. Dette er ingen uvesentlig ting. Det er åndsmakt i musikken. Og den virker så meget sterkere, fordi den virker i det ukontrollerte område av vårt sjeleliv. Tenk da på hva det betyr å ha en åndsmakt i sangen som strider mot Kristus og budskapet om ham! Det er den som fenger, og det er for dens - og ikke for tekstens - skyld man bruker slike sanger - for å ha noe som trekker på folket, noe som kan skape den rette "stemning". I slik åndelig atmosfære foregår mange vekkelser. Er det underlig at resultatet blir som det blir?

- Hva ville du si om en predikant opptrådte og forkynte evangeliet i revykostyme? Bespottelse, svarer du. Men er det da bedre med den verdslige musikk. Forskjellen er bare den at alle ville forstå at det var galt at predikanten opptrådte i revykostyme, men ikke at den verdslige og lettsindige musikken virker likedan.

Tenk på hvor alminnelig det er i dag

at kristelige foreninger arrangerer sportskonkurranser på søndagene!

Og meget annet kunne jeg nevne. Og allikevel er ikke disse ting i og for seg det verste. Det verste er det som disse ting er symptomer på: Verdsliggjørelsen i arbeidet.

I vår innstilling i arbeidet for Guds rike er vi mer verdsliggjort enn vi forstår. Det kvantitative går foran det kvalitative. Det som ruver og tar seg ut menneskelig sett, betyr mer enn Guds ords og Guds Ånds stille og grundige arbeid. Og alt sammen er begrunnet med: Vi må da gjøre noe for at Guds rike kan komme!

Jovisst vil vi ha Jesus til konge! Naturligvis skal det dreie seg om ham! Men resultatet - det begynner flere og flere å innse - er kraftesløshet og mangel på Den Hellige Ånd. Midt i alt vi gjør for å gjøre Jesus til konge, går han hen og skjuler seg.

Resultatet er at vi er blitt så lite mottagelige for det Jesus vil gi oss og være for oss! Hvorfor går det slik? Fordi vi arbeider for den mat som forgår!

Vi har satt oss for mange foreløbige mål - riktignok for å nå det endelige: Vinne sjeler for Kristus. Men foreløbige mål er intet annent enn mat som forgår. Og vi skal dyrt komme til å måtte sanne: Det er farlig for en kristen å sette seg foreløbige mål.

Det er ikke for intet Jesus sier til oss: "I eders arbeid - for Guds rike -, da la det ikke gå ut på mat som forgår!"

(Øivind Andersen i
"Livets Brød", utgitt i 1966.)

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Frelsen er i Jesus selv

Av Øivind Andersen

Nå må du legge nøye merke til det vi sier! Du trenger evangeliet, ordet om Jesus!

For Ordet om Jesus, taler ikke bare om Jesus, men bringer også Jesus inn i ditt hjerte!

Troen kommer av at du hører. For troen kommer "av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi ord". (Rom. 10,17.)

Ordet om Jesus skaper tillit til Jesus hos deg, det retter ditt hjerte på Jesus.

Du kan ikke få fred med Gud, eller bli viss på syndenes forlatelse ved å se på deg selv, bare ved å se, høre, snakke med andre om, syng om Jesus og det som

Gud har gjort for oss i ham. Frelsen ligger ikke i våre anstrengelser og viljesbeslutninger, men i vår hørsel og vårt syn. Ordet "hør" og "se" er to grunnleggende ord når det er spørsmål om å komme til troen på Jesus.

Det vi ser og mottar inntrykk av, kommer alltid til å virke i vårt indre menneske. Du vet at å se på noe stygt, gjør deg uren. Og å se på noe vakkert og godt, virker godt i ditt indre. Og nettopp slik er det i ditt forhold til Gud. Å høre om Jesus og å motta inntrykk av ham, skaper tilliten til Jesus i ditt hjerte og virker en sann omvendelse i ditt liv.

Eusebio Alvis til Norge.

Evangelist Eusebio Alvis fra Peru besøker Lekmannsmisjonen sommeren 1997. Det er en anonym misjonsvenn som har tatt initiativet og som finansierer besøket. Vi er takknemlige for dette og ser fram til å se og høre vår peruanske bror. Eusebio Alvis virker som evangelist i INEL-Peru, Lekmannsmisjonens samarbeidskirke i Peru. Eusebio Alvis blir med på sommerskolen 16.-20. juli. I forkant av sommerskolen vil han besøke misjonsvenner forskjellige steder på Øst- og Vestlandet.

Vær med å be også for møtene som Eusebio Alvis skal ha i Norge.

- Styret -